

Els déus del segle XXI

Conjugar la ciència i la literatura dóna sovint molt bons resultats. És el cas d' *Andreadòria*, un *thriller* tecnocientífic on el protagonista –un personatge simpàtic, mig *looser* i mig bohemí– aconsegueix reviscolar la seua vida a partir d'una aventura detectivesca relacionada amb la recerca en genètica molecular.

ANDREADÒRIA

PERE PUIGDOMÈNECH

PREMI «VICENT ANDRÉS ESTELLÉS» DE NARRATIVA CIENTÍFICA

COL·LECCIÓ «CIÈNCIA ENTRE LLETRES»

212 PÀGINES

PUUV, VALÈNCIA, 2007

L'esperit científic i l'ànima literària no estan, ni molt menys, enemistades, sinó que en força ocasions és una combinació que dóna com a resultat un treball literari exquisit –només cal pensar en la poesia de Gabriel Ferrater o en la prosa de Martí Domínguez, entre d'altres. És, potser, la construcció d'un pont literari que unisca la ciència amb històries quotidianes, el que més treball costa. Però, ben mirat, la recerca científica i tota l'experiència humana i professional que l'envolta constitueixen un material literari de primera mà.

Tot això, Pere Puigdomènech ho deu tenir ben amant, tal com prova *Andreadòria*, una novel·la de suspens i emocions diverses, on la ciència es mescla amb els negocis, els interessos polítics i els plaers carnals.

Amb alguns moments de poca versemblança, i fins i tot una mica fats, la tra-

ma, però, reuneix la força suficient per mantenir viu i ben viu l'interés dels lectors. És per això que aquesta novel·la mereixia el darrer Premi «Vicent Andrés Estellés» de Narrativa Científica i perquè –entre altres aspectes– apropa el debat científic al voltant de qüestions com els experiments amb animals de laboratori, l'ús de cèl·lules mare embrionàries i els transgènics. Però, segons el meu parer, el més intrèpid i interessant del relat no són les deliberacions científiques –encara que sempre resulten enriquidores per a un generalitzat escàs bagatge científic– sinó les sotragades del Jaume Fàbregas, un geòleg aventurer i viatger, reciclat en consultor científic, que travessa un tràngol financer i sentimental de llarga durada. Així, doncs, quan tot està a punt d'esfondrar-se en la seua vida, en Jaume rep un encàrrec que, si va bé, li podria treure castanyes del foc. Fet i fet, no ho dubta i s'embarca en una recerca que té més de policíaca que de científica. Amb l'excusa de resseguir les passes d'una investigadora nobel, filla d'un industrial ric català que ha estat presumptament segrestada, en Jaume inicia un periple viatger que el du mig embogit d'un despatx a un altre, i el transporta finalment al continent americà. Allà, fent-se passar per periodista i grà-

cies a un colp de sort, s'entrevistarà amb un esnob de la ciència, un tipus petulant d'aquests que es creuen Déu. I és aquí on l'autor aprofita el curs del relat per fer-ne una reflexió crítica i una caricatura d'aquests nous déus del segle XXI, científics de renom que, tot abusant del seu poder d'influència i la manca d'escrúpols, es pensen amb autoritat suficient per a remodelar el món al seu gust i omplir-se'n les butxaques, que de tot n'hi ha en aquesta vida, com ho prova aquesta novel·la.

Divertida i engrescadora, *Andreadòria* està escrita amb un llenguatge fresc i uns diàlegs àgils i creïbles, on no falten els tòpics més presents en la nostra societat, tractats amb humor i sentit crític.

□ Lourdes Toledo

